

-badawczym a biznesowym w zakresie działań innowacyjnych. Ważnym aspektem jest fakt, że realizacja projektu może przyczynić się do wzrostu kreowania i wsparcia innowacji zarówno w sektorze naukowym i akademickim województwa lubuskiego, jak również do popularyzacji działań związanych z transferem innowacyjnych wyrobów, procesów i usług w naszym województwie. Współfinansowanie tego typu działań umożliwi efektywne wykorzystanie osiągnięć nauki dla potrzeb polityki gospodarczej. *Pozwoli to na zminimalizowanie różnic pomiędzy regionami po obu stronach granicy. Gdy musimy sobie jasno powiedzieć, że prowadząc pracę naukową czy własny biznes, podział Europy na kraje traci na znaczeniu. Dlatego też musimy zwiększać nasz potencjał badawczo-rozwojowy, aby te granice zatarty się niemal zupełnie. Aby firmy innowacyjne z naszego regionu korzystały z pracy naukowej naszych naukowców, a ci z kolei mieli możliwość rozwoju naukowego na poziomie europejskim* - stwierdza R. Kielec.

Praca u podstaw

Tworząc ten projekt nie zapomniano o studentach. Studenci dzięki projektowi powinni uzyskać wiedzę potrzebną do założenia działalności gospodarczej, jak i na temat mechanizmów funkcjonowania nowoczesnych przedsiębiorstw. Kolejną wartością dodaną będzie zdobycie wiedzy z zakresu innowacyjnych metod zarządzania przedsiębiorstwem. *Nie każdy młody człowiek ma możliwość zwiedzenia fabryki i zapoznania się z jej funkcjonowaniem zanim trafi na rozmowę kwalifikacyjną. Podobnie jest w wypadku własnego biznesu - czasem trzeba wzniecić w młodych ludziach tę iskrę przedsiębiorczości. Po to jest ten projekt* - mówi R. Kielec. Dlatego też w ramach projektu zrealizowane zostały dwie wizyty w firmach - Gedia Assembly i Funai Europe - oraz szkolenia z zakresu wsparcia innowacyjnej przedsiębiorczości akademickiej i kreowania innowacyjności.

Jasne cele

Ważnym elementem projektu jest strona internetowa, na której znajdują się ważne informacje nt. realizacji projektu oraz opracowana specjalnie na potrzeby projektu baza patentów, udzielonych i zgłoszonych przez pracowników Uniwersytetu Zielonogórskiego. Kolejnym działaniem w ramach projektu jest opracowanie poradnika praktycznej komercjalizacji badań naukowych. Na potrzeby jego opracowania przeprowadzona została wśród pracowników naukowych ankieta oraz analiza, która określiła poziom na jakim znajduje się uczelnia pod względem komercjalizacji wyników badań naukowych. *W ramach projektu poprzez prowadzone działania oczekujemy wzrostu liczby komercyjnych rozwiązań innowacyjnych opracowywanych przez środowisko akademickie Uniwersytetu Zielonogórskiego. Cieszymy się, że projekt cieszy się dużym zainteresowaniem ze strony studentów. Wśród naukowców zainteresowanie jest trochę mniejsze, ale liczymy na to, że dalsze działania to zmienią. Jesteśmy przygotowani na pomoc w komercjalizowaniu badań naukowych oraz w procedurze patentowej tak, aby wzmocnić potencjał naukowy naszej uczelni. To jest nasz cel* - podsumowuje dyrektor Kielec.

Karol Dąbrowski

NOWOŚCI WYDAWNICZE

Paweł Majdzik
Instytut Sterowania i Systemów Informatycznych, Uniwersytet Zielonogórski

Tytuł: Programowanie współbieżne. Systemy czasu rzeczywistego
stron 320, Wydawnictwo Helion, 2013

Programowanie współbieżne, a w szczególności programowanie systemów czasu rzeczywistego należy do najtrudniejszych i jednocze-

śnie najbardziej dynamicznie rozwijających się obszarów w informatyce. Znajomość technik stosowanych w programowaniu współbieżnym jest niezbędna podczas projektowania i implementacji systemów czasu rzeczywistego. Dodatkowo na działanie systemów czasu rzeczywistego są nałożone ograniczenia czasowe, najczęściej związane z dynamiką procesów rzeczywistych (procesów otoczenia), których przebieg jest sterowany, monitorowany przez program czasu rzeczywistego. Stopień złożoności problemów występujących podczas tworzenia oprogramowania dla systemów czasu rzeczywistego ilustrują obszary ich zastosowań, m.in. wojskowe systemy obronne, systemy w lotnictwie: nawigacji, kontroli lotów, bezpieczeństwa, monitorowania i sterowania w elektrowniach atomowych, systemy sygnalizacyjne w kolejnictwie i wiele innych. Złożoność tych problemów, przy jednoczesnych wymaganiach jakościowych, wydajnościowych oraz przede wszystkim tych związanych z niezawodnością oprogramowania, wymaga stosowania odpowiedniego środowiska programistycznego. Języki programowania dedykowane dla tworzenia tego typu aplikacji mają następujące cechy i mechanizmy:

- ścisła typizacja,
- możliwość projektowania własnych jednostek programowych (np. bibliotek, pakietów) oraz mechanizm rozłącznej kompilacji,
- możliwość osadzania kodu napisanego w innych językach programowania, możliwość tworzenia aplikacji obiektowych,
- mechanizmy programowania systemowego – mechanizmy obsługi urządzeń, obsługa przerwań,
- mechanizmy kreacji i aktywacji procesów (zadań) wykonywanych współbieżnie,
- asynchroniczne i synchroniczne mechanizmy komunikacji międzyprocesowej,
- metody szeregowania zadań.

Powyższe cechy i udogodnienia ma najnowsza wersja języka Ada2005 (język Ada został zdefiniowany i zaimplementowany na zlecenie Departamentu Obrony USA i uznany przez ANSI -- American National Standards Institute). Wersja języka Ada2005 jest rozbudowanym uniwersalnym środowiskiem programistycznym przeznaczonym do tworzenia oprogramowania dużej skali. Liczne badania, rankingi i publikacje wskazują, że Ada jest jednym z liderów w obszarze związanym z projektowaniem i implementacją aplikacji współbieżnych, w szczególności

systemów czasu rzeczywistego i systemów wbudowanych (osadzonych). Taki stan rzeczy jest sukcesem projektantów kolejnych wersji języka udoskonalanych przez dodawanie nowych, efektywnych mechanizmów wspierających tworzenie tego typu systemów. Język Ada stanowi podstawową notację stosowaną w prezentacji programów. Selekcja elementów składowych języka pozwoliła na szczegółowe przedstawienie tych elementów, które bezpośrednio związane są z programowaniem współbieżnym i programowaniem systemów czasu rzeczywistego. Opisano współbieżny model zadaniowy, mechanizmy synchronizacji i komunikacji oraz metody szeregowania zadań w systemach czasu rzeczywistego. Dodatkowo przedstawiono mechanizmy niedostępne w Adzie, ale będące klasycznymi mechanizmami synchronizacji procesów, takie jak semaforey i klasyczne monitory Hoare'a.

Podstawowe cele opisywanej książki to min. **przedstawienie podstawowych informacji związanych z programowaniem współbieżnym Czytelnikom niedysponującym wiedzą z tej dziedziny. Dlatego też pierwszą część książki jako należy traktować jako podręcznik.** Przedstawiono podstawowe pojęcia, takie jak: proces, zasób, procesy współbieżne, abstrakcja programowania współbieżnego, poprawność programów (bezpieczeństwo programu, żywotność lokalna i globalna) itp.

Ważnym elementem jest przedstawienie mechanizmów tworzenia współbieżnie wykonywanych procesów (zadań) oraz mechanizmów synchronizacji i komunikacji między procesami. W książce przedstawiono szczegółowy opis mechanizmów komunikacji i synchronizacji. Między innymi opisano semaforey, monitory, obiekty chronione, mechanizm spotkań itd. Należy podkreślić, że nie ograniczono się jedynie do przedstawienia składni wymienionych mechanizmów synchronizacji. Szczegółowo opisano ich zalety i wady w kontekście implementacji problemów programowania współbieżnego.

Przedstawienie problemów programowania współbieżnego oraz implementacje przykładowych rozwiązań. To tematyka najważniejszej części książki. Gdyż jednym z najistotniejszych zagadnień jest porównanie efektywności implementacji problemów w oparciu o różne mechanizmy synchronizacji i komunikacji międzyprocesowej (nie tylko w oparciu o mechanizmy dostępne w Adzie 2005, lecz również w innych językach programowania). Pozwoli to Czytelnikowi dokonać wyboru najefektywniejszego algorytmu i/lub mechanizmu synchronizacji procesów w implementacji określonego problemu programowania.

W książce opisano mechanizmy wspierające programowanie systemów czasu rzeczywistego. Czytelnik zdobędzie wiedzę na temat metod szeregowania zadań w systemach czasu rzeczywistego oraz wiedzę, która pozwoli na odpowiedni wybór metody szeregowania w zależności od przyjętych wymagań i założeń dotyczących realizacji zadań w systemie.

Książka jest adresowana do dwóch grup odbiorców. Pierwszą stanowi grupa studentów informatyki (szczególnie o specjalności inżynieria oprogramowania), którzy chcą zdobyć lub poszerzyć wiedzę związaną z projektowaniem i implementacją algorytmów synchronizacji procesów w podstawowych i zaawansowanych problemach programowania współbieżnego. Druga grupa to projektanci i programiści systemów, którzy chcą poszerzyć wiedzę związaną z synchronizacją mechanizmów komunikacji i synchronizacji oraz na temat metod i mechanizmów wspierających tworzenie systemów czasu rzeczywistego.

zebrał Marek Sawerwain

Anna Wojciechowska, *Protokół jako świadectwo komunikacji wspólnotowej w drugiej połowie XIX wieku. Studium genologiczne*, s. 280, oprawa twarda, ISBN 978-83-7842-039-2, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2012

Atrakcyjności zajmowania się rękopisami dorównuje ryzyko rozproszenia uwagi wywoływane informacyjną obfitością źródła. W takich przypadkach pomagała autorce świadomość, że jest językoznawczynią i swoje zadanie widzi przede wszystkim w poszukiwaniu odpowiedzi na pytania o język i sposoby jego używania. Jest to więc monografia historycznojęzykowa.

W niniejszej pracy niektóre z pytań domagają się odpowiedzi w sposób koniecznie, inne tylko możliwy, toteż ich uhierarchizowany rejestr ma istotne znaczenie dla sposobu zorganizowania naukowej narracji. Rejestr ów pozostaje w związku z naturą źródeł prymarnych, tj. rękopiśmiennych dokumentów językowej przeszłości; archiwalia stowarzyszeń są traktowane jako przykład realizacji konkretnego gatunku - protokołu oraz jako dostępne badaniu świadectwa komunikacji wspólnotowej. Ta ich natura wyznacza dwa zasadnicze cele pracy.

Pierwszym jest opis krystalizowania się konwencji gatunkowych protokołu jako ważnej formy stylu urzędowo-kancelaryjnego. Tu podstawową kwestią jest pytanie o jednolitość, ewentualnie różnorodność gatunkową tego złożonego zachowania językowego, a w następstwie o granice przymusu genologiczno-stylistycznego oraz pisarskiej swobody. Analiza porównawcza zgromadzonych dokumentacji służy zatem ustaleniu zakresu kreatywności (swobody wyboru reguł) i konwencji w realizowaniu wzorca gatunkowego protokołu w okresie, gdy sposób funkcjonowania wspólnot komunikacyjnych różnego rzędu ulegał szybkim przekształceniom, a poprzez dokumentowanie działań sprzyjał ekspansji gatunku, i zarazem - w okresie poprzedzającym wykształcenie się form dzisiejszych. Drugim celem jest wzbogacenie i uszczegółowienie wiedzy historycznojęzykowej o opisy komunikacji w obrębie małych wspólnot komunikacyjnych. Protokół jest więc ukazany jako działanie tekstotwórcze człowieka, jako złożone zachowanie językowe, które mimo dużego stopnia standaryzacji może przybierać różną postać, ponieważ jest determinowane okolicznościami społecznymi i kulturowymi. Na odmiennej zasadzie wyniki analiz są w pracy konfrontowane z ukształtowanym już obrazem polszczyzny ogólnej drugiej połowy XIX wieku, wszak wszelkie monograficzne opracowania swój cel ostateczny znajdują w syntezie cząstkowej, obejmującej wiedzę o języku narodowym w konkretnym czasie i przestrzeni.

Alicja Laber, *Studium wykorzystania dodatków eksploatacyjnych do olejów smarowych w systemach tribologicznych*, s. 188, oprawa twarda, ISBN 978-83-7842-038-5, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2012

Niniejsza praca składa się z dziewięciu rozdziałów. We Wstępie przedstawiono informacje dotyczące konieczności oszczędzania surowców

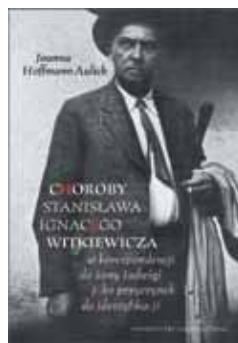
energetycznych ze względu na ich wyczerpywalność, obniżenia emisji spalin, obniżenia hałasu przez przemysłowe urządzenia techniczne ze względu na ochronę środowiska. W rozdziale drugim na podstawie cyklu życia maszyny przedstawiono możliwość wpływania na etapie konstruowania i eksploatacji na ochronę środowiska. Dotyczy to przede wszystkim prawidłowego doboru materiałów na parę trącą, odpowiedniego ukształtowania technologicznej warstwy wierzchniej (TWW) oraz doboru środka smarowego w fazie projektowania, które będą wpływały na oszczędzanie energii, obniżenie emisji spalin, obniżenie hałasu oraz na wydłużenie trwałości i niezawodności podczas eksploatacji maszyn i urządzeń. Rozdział trzeci obejmuje problematykę systemu tribologicznego ze szczególnym uwzględnieniem problematyki warstwy granicznej oraz zjawisk zachodzących na powierzchniach trących się ciał. Dokonano również podsumowania piśmiennictwa dotyczącego tworzenia warstwy granicznej. W rozdziale czwartym przeanalizowano stan wiedzy o dodatkach eksploatacyjnych (DE), mechanizmach i skutkach ich działania w systemach tribologicznych. W rozdziale piątym sformułowano tezę, cel i zakres badań oraz przedstawiono program i metodykę badań własnych. W rozdziale szóstym przedstawiono wyniki badań właściwości tribologicznych skojarzeń modelowych smarowanych wybranymi olejami smarowymi z dodatkiem DE. W rozdziale siódmym przedstawiono własne modele warstwy granicznej ukształtowanej z udziałem dodatków eksploatacyjnych (w fazach eksploatacji i wytwarzania warstwy wierzchniej - WW). Rozdział ósmy obejmuje wyniki badań zastosowania olejów z dodatkiem eksploatacyjnym do smarowania wybranych obrabiarek (urządzeń technologicznych) w celu obniżenia emitowanego przez nie hałasu i zmniejszenia energochłonności. Rozdział dziewiąty zawiera ocenę możliwości wykorzystania olejów smarowych z dodatkiem DE w silnikach spalinowych, zwłaszcza w aspekcie ekologicznym.

Jarosław Bąbka, *Zachowania kooperacyjne w sytuacjach zadaniowych u młodzieży w okresie wczesnej adolescencji. Analiza porównawcza młodzieży pełnosprawnej i z różnymi ograniczeniami sprawności*, s. 338, oprawa twarda, ISBN 978-83-7842-022-4, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2012

Książka ma na celu dostarczyć wiedzy o możliwościach wyzwalania zachowań kooperacyjnych, które sprzyjają integracji społecznej młodzieży niepełnosprawnej i pełnosprawnej poprzez zadania realizowane w grupie. Praca wpisuje się orientację psychologiczną w badaniach nad wychowaniem [...]: wiele razy odwołuję się do dorobku psychologii, aby lepiej wyjaśnić problem współpracy uczniów, tym bardziej że zarówno zagadnienie zachowań kooperacyjnych, jak i zadań ma swoje źródło w psychologii. Bogusław Śliwerski [...] dostarczył argumentów, które uzasadniają poszukiwanie inspiracji dla pedagogiki z nauk pogranicza. [...] Opracowanie może odnosić się do różnych kategorii wychowanków oraz etapów kształcenia. Współczesna szkoła stanowi przestrzeń, w której koegzystencja to jedno z wielu aspektów kształtującego się światowego porządku, idei integracji państw, narodów, grup etnicznych, kulturowych, religijnych, rasowych, pomimo występujących pomiędzy nimi różnic [...].

Odstąpiłem od analizy zachowań kooperacyjnych ze względu na rodzaj niepełnosprawności uczniów, zrezygnowałem z opisu ograniczeń. Zgodnie z humanistyczno-podmiotową koncepcją [...], teorią wspólnych i swoistych cech niepełnosprawnych i pełnosprawnych [...] starałem się odszukać, co łączy obie grupy wychowanków, ukazać, że współpraca młodzieży jest możliwa mimo pewnych różnic. Zdaję sobie sprawę, że koegzystencja ludzka jest uwarunkowana wieloma czynnikami, których w badaniach nie uwzględniłem.

Joanna Hoffmann-Aulich, *Choroby Stanisława Ignacego Witkiewicza w korespondencji do żony Jadwigi jako przyczynek do identyfikacji*, s. 212, oprawa broszurowa, ISBN 978-83-7842-010-1, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2012

Opracowanie ma charakter badawczy, oparte na materiałach źródłowych [...]. Autorka zachowała się

niezwykle skromnie i powściągliwie, bardzo ostrożnie. Przy otwartości i fantazji jaką reprezentował Stanisław Ignacy Witkiewicz taka postawa autorki jest jak najbardziej uzasadniona. Z drugiej strony skrupulatność, dokładność niemal matematyczna z jaką traktował kwestie zdrowotne sam Witkacy zasługuje na pełną wiarę pisanym przez niego relacjom. Chorował na schorzenia, które mało są przydatne w identyfikacji szczątków artysty. Jego życie miało charakter metafizyczny, filozoficzny, artystyczny, absurdalnych skojarzeń, groteski, absurdu i fantastyki i pełnej oceny jego stanu zdrowia nie sposób określić wyłącznie w kategoriach fizycznych. Z definicji też zdrowie jest kategorią mentalną, bowiem ten jest zdrowy kto zdrowym się czuje.

[Z recenzji prof. Jacka Rudnickiego]

Postacią Stanisława Ignacego Witkiewicza zajmowało się wielu badaczy. Ich wszystkie wysiłki skupiały się jednak niemal wyłącznie wokół jego dokonań artystycznych. Twórcę przedstawiano jako człowieka obciążonego wielkim bagażem ułomności psychicznych. O niedoskonałości Witkiewiczowskiej somy pisano rzadziej. Do niedawna tylko nieliczni znawcy twórczości Witkacego mogli się zapoznać z materiałami, które znajdują się w Książnicy Szczecińskiej - listami do żony Jadwigi. O chorobach trapiących Stanisława Ignacego napisano niewiele, a przecież to właśnie codzienne przypadłości ciała i ducha najczęściej zaprzętały umysł Witkiewicza. Rozprawa *Choroby Stanisława Ignacego Witkiewicza w korespondencji do żony Jadwigi jako przyczynek do identyfikacji* jest próbą ustalenia potencjalnych chorób, które mogły wyręć ślad na szkielecie Witkacego. Przyczyniłoby się to do identyfikacji jego szczątków.

[...] Niniejsza rozprawa ma na celu: ustalenie, na jakie choroby chorował Stanisław Ignacy Witkiewicz; określenie, czy te choroby mogły być przyczyną śmierci artysty; stwierdzenie, czy tego rodzaju schorzenia mogły pozostawić ślady, mające wpływ na ewentualną identyfikację szczątków znajdujących się na Polesiu. Podstawowy materiał do badań stanowią, nieopracowane dotąd, szczecińskie archiwalia. Poddano analizie 1258 listów, telegramów, kart pocztowych, pisanych przez Witkiewicza głównie do żony Jadwigi. Całość korespondencji znajduje się w Książnicy Pomorskiej w Szczecinie, w starej części budynku, w Dziale Rękopisów - Muzeum Literackim. Jest to miejsce szczególne. Wśród wielu pamiątek znanych Polaków są tutaj te

bardzo bliskie Witkiewiczowi. Czerwone, tekturowe pudełko, a w nim dwie kule, połowa trzeciej, trzy kamyki i ołowiany żołnierzyk bez głowy, tudzież srebrny zegarek. Jest też drewniany stolik, przy którym pracował artysta, stare fotografie oraz prace Witkacego. Jednak najpiękniejszy jest portret Jadwigi Witkiewiczowej, łaskawie spoglądającej na czytelnika na tle egzotycznej roślinności. A wszystko to dzięki państwu Flukowskiemu, zaprzyjaźnionym z Jadwigą Witkiewiczową, jej spadkobiercom i wykonawcom ostatniej woli.

[...] Wartość naukowa tego zbioru to nie tylko wzmianki o samym Witkacym. Korespondencja stanowi bogactwo informacji o dawnych sposobach leczenia oraz zapobiegania chorobom. Pisarz często dostarczał informacji na temat samoleczenia, cytując gotowe recepty. Miał też inne, własne, wypróbowane sposoby radzenia sobie z dolegliwościami.

[Ze Wstępu]

Labor czy Opus? Socjopedagogiczne konteksty ludzkiej pracy. Labor or Opus? Sociopedagogical contexts of human work, red. Anna Dobrychtop, Ewa Kowalska, Paweł Prüfer, s. 386, oprawa broszurowa, ISBN 978-83-7842-0145-3, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2012

Jest wiele sposobów, metod i technik, których człowiek używa, aby wykonywać swoją pracę. Ostatecznie każda aktywność jako twórcza lub odtwórcza, zmierza ku jednemu: ku zaspokojeniu własnych potrzeb, często przeobrażających się w bardziej lub mniej cenne wartości, w ich wymiarze użyteczności i autoteliczności. Sposoby na podejmowanie teoretycznej analizy pracy są analogiczne do tych, które umożliwiają jej wykonywanie. Jest ich wiele i wiele mogą wywoływać pośrednich i ostatecznych efektów. Teoretyczno-empiryczna praca nad pracą (*metapracą* lub coś na wzór intelektualnego rzemiosła, o którym w pasji pisze Charles Wright Mills) wykonywana przez badacza będzie z pewnością wiązać się z trudem, nierzadko zniechęceniem i wysiłkiem, ale także z satysfakcją, poczuciem sprawstwa i z radością w korzystaniu z jej owoców. Autorzy rozprawy na temat pracy, przetłumaczonej na język włoski (tłumaczenie okazało się dostępne dla piszącego te słowa), zatytułowanej *Il gusto di lavorare. Soddissafazione, felicità e lavoro* z zauważalną dla czytelnika lotnością i erudycją powołują się na przykłady potwierdzające prawdę o tym, że pracować można na różne sposoby i dla różnych celów. Wskażę chociażby jeden z nich, który dotyczy pewnego żonatego mężczyzny wydłużającego w czasie wykonywaną pracę tylko po to, by nie wracać do domu zbyt wcześnie, aby tym samym wykluczyć możliwość kłócenia się z żoną. Czy zatem praca będzie skutecznym remedium na krzykliwo-konfliktogenną naturę ludzką? W jakimś sensie także. Inny z kolei autor jest przekonany, że praca stanowi najlepszą formę rozrywki, jaką człowiek może zaaplikować swojej leniwej, ale i skłonnej do aktywności naturze. Wielość kategorii, które można by uszeregować w nurcie *opus* i w nurcie *labor*, odpowiada w pewnym sensie różnieniuom dotyczącym już nie samej czynności związanej z pracą, ale człowieka, który ją wykonuje. Będzie to zatem „dwugłos” w postaci *homo faber* i *animal laborens*.

[Paweł Prüfer]

zebrała Ewa Popiłka
Oficyna Wydawnicza

POMAGAJMY SOBIE!

Zachęcamy do przekazania 1% swojego podatku na pomoc skierowaną do naszych kolegów i koleżanek z pracy. W ramach akcji „Pomagajmy sobie” prowadzonej na Uniwersytecie Zielonogórskim, została stworzona baza dzieci pracowników Uniwersytetu bądź ich krewnych, których koszty leczenia i rehabilitacji przekraczają możliwości finansowe rodziców.

W bazie znajduje się szóstka dzieci i studentka:

Jeremiasz Grochowalski
- 14 lat - syn dr Renaty Grochowalskiej z Wydziału Nauk Biologicznych UZ;

Nazwa choroby:
mózgowe porażenie dziecięce

Cel, na który potrzebne są środki finansowe:
leczenie, rehabilitacja, zakup sprzętu rehabilitacyjnego

Nazwa organizacji pożytku publicznego:

Fundacja Pomocy Osobom Niepełnosprawnym „Słoneczko”
KRS 0000186434

Konto bankowe organizacji:

SBL Zakrzewo 89 8944 0003 0000 2088 2000 0010

Dopisek, jaki należy wskazać w deklaracji podatkowej:
„Leczenie Jeremiasza Grochowalskiego”

Magdalena Raubo - 7 lat - córka mgr. inż. Przemysława Raubo z Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii UZ;

Nazwa choroby:
wrodzony Zespół Crouzona i nabyte wodogłowie

Cel, na który potrzebne są środki finansowe:
leczenie, rehabilitacja dziecka, dojazd i pobyt w Krakowie

Nazwa organizacji pożytku publicznego:

Związek Lubuskich Organizacji Pozarządowych KRS 0000169865

